

car els ulls humits cap al sol beneït que em donava tanta joia.

» Vaig continuar pels camins del bosc, fins que vaig arribar al límit, que vorejava un riu profund i ràpid, cap al qual molts arbres corbaven les branques que ara, amb la primavera acabada de néixer, florien. No sabent exactament quin camí seguir, vaig aturar-me. Vaig sentir so de veus i vaig amagar-me sota l'ombra d'un xiprer. Tot just m'hi havia ocultat quan una nena va venir corrents cap on jo m'amagava, rient com si jugués a fugir d'algu. Va continuar el seu camí per les abruptes ribes del riu; de sobte, el peu li va relliscar i va caure a les aigües ràpides. Vaig sortir corrents del meu amagatall i, amb gran esforç, vaig aconseguir salvar-la: la vaig treure del corrent i la vaig dur a la riba. Estava sense sentit, i tractava de reanimar-la per tots els mitjans al meu abast quan, de sobte, va interrompre'm un pagès, que era probablement la persona amb qui havia estat jugant a fugir. En veure'm, va llançar-se'm al damunt i, arrabassant-me la nena dels braços, va sortir corrents cap al més profund del bosc. Vaig seguir-lo veloçment, no sabia gaire per què, però quan l'home em va veure a prop, va treure una pistola que duia, va apuntar-me i em va disparar. Vaig caure a terra i el meu agressor va córrer encara més ràpid i va escapar-se cap a dins del bosc.

» Aquest era, doncs, el premi al gest de benevolència que havia tingut! Havia salvat un ésser humà de la mort i, com a recompensa, ara em retorçava de dolor, amb una ferida que m'havia destrossat la carn i l'os. Els sentiments de bondat i gentilesa que havia sentit uns moments abans van deixar pas a una ràbia tan infernal que em petaven les dents. Inflamat pel dolor, vaig jurar odi i venjança eters a tota la humanitat. El dolor de la

meva ferida em va vèncer, però; em va fallar el pols i vaig desmaiàr-me.

»Durant unes quantes setmanes vaig dur una vida miserable als boscos, tractant que se'm guarís la ferida que havia rebut. La bala m'havia entrat pel muscle i no sabia si s'hi havia quedat o si l'havia travessat; en qual-sevol dels casos, no tenia mitjans per extreure-la. El meu patir l'augmentava el sentir opressiu d'injustícia i ingratitud de la ferida. Cada dia jurava que em venjaria; una venjança profunda i esfereïdora seria l'únic que em compensaria dels ultratges i el dolor que havia patit.

»Després d'un setmanes, la ferida va cicatritzar i vaig continuar el viatge. Els patiments que suportava ja no els alleujava ni el sol lluent ni les gentils brises primaverals: tota joia era una burla que insultava la meua desolació, i em feia sentir més dolorosament que jo no estava fet per fruit del plaer.

»Però les meves penalitats s'acostaven ara al final. Dos mesos més tard vaig arribar a les rodalies de Ginebra.

»Vaig arribar-hi al vespre, i vaig buscar un amagatall pels camps que envolten la ciutat, per meditar com havia de suplicar-vos. Em sentia esgotat i famèlic, i massa dissortat per fruit de les gentils brises vesprals o del gran espectacle del sol ponent darrere les meravelloses muntanyes del Jura.

»Del dolor de la reflexió va allengir-me'n una beccaina, de la qual em va despertar un noi ben bufó, que venia corrents cap al racó on em trobava, amb tota l'alegria de la infància. De sobte, mentre el contemplava, vaig tenir una idea: aquella petita criatura era lliure de prejudicis i havia viscut massa poc temps per haver adquirit por de les deformitats. Per tant, si l'agafava i l'edu-

cava com a company i amic, no estaria tan sol en aquesta Terra tan poblada.

»Empès per aquest impuls, vaig agafar el nen quan passava, i vaig dur-lo cap a mi. De seguida que va veure'm, va posar-se les mans davant dels ulls i va xisclar agudament. Li vaig treure la mà de la cara i vaig dir-li:

»—Nen, ¿què vol dir això? No vull fer-te mal. Escolta'm.

»Ell es debatia violentament.

»—Deixa'm anar! —criava—. Monstre! Papu fàstigos! Vols menjar-me, i destrossar-me... Ets un ogre!... Deixa'm anar, o l'hi diré a mon pare.

»—Nen, no veuràs mai més ton pare. Has de venir amb mi.

»—Monstre horrible! Deixa'm anar. Mon pare és regidor... És el senyor Frankenstein! Ell et castigarà. No t'atreviràs a retèner-me.

»—Frankenstein! Aleshores, pertany al meu enemic, a aquell del qual he jurat venjar-me eternament... Tu seràs la primera víctima.

»El noi encara forcejava i m'omplia d'insults que em desesperaven el cor. Per fer-lo callar, vaig estrènyer-li la gola i en un tres i no res ja era mort als meus peus.

»Vaig contemplar la meua víctima, i el cor se'm va omplir d'exultació i d'un triomf infernal. Picant de mans, vaig exclamar:

»—Jo també puc crear desolació. El meu enemic no és pas invulnerable: aquesta mort li durà la desesperació i mil altres calamitats que el turmentaran i el destruiran.

»Mentre mirava el noi, vaig veure que en el pit li lluitava una cosa. Vaig agafar-l'hi; era el retrat d'una dona adorable. Tot i la meua malignitat, em va apaivagar i

em va atreure. Per uns moments vaig mirar amb delit aquells ulls foscos, envoltats de llargues pestanyes, i els seus llavis deliciosos; però després em va tornar la ràbia: vaig recordar que estava privat per sempre més de les delícies que aquelles belles criatures podien oferir, i vaig rumiar que, si aquella dona el rostre de la qual contemplava em veïes a mi, hauria canviat aquella expressió de divina benignitat per una de repugnància i por.

»¿Us sorprèn que tals pensaments m'omplissin de ràbia? El que a mi em sorprèn és que en aquell moment, en comptes de desfogar-me amb exclamacions de dolor, no corregués contra la humanitat i morís intentant destruir-la.

»Mentre em vencien totes aquestes sensacions, vaig abandonar el lloc on havia comès l'assassinat i, tot buscant un amagatall més retirat, vaig adonar-me que una dona passava a prop meu. Era jove i, certament, no tan bella com aquella el retrat de la qual tenia; però era d'aspecte ben agradable, esponerosa de joventut i salut. Vet aquí, vaig pensar, una d'aquelles els somrisos de les quals van dedicats a tots menys a mi; no se m'escaparà. Gràcies a les lliçons d'en Felix i a les sanguinàries lleis de l'home havia après a fer el mal. Sense que se n'adonés, vaig acostar-me a ella i li vaig col·locar el retrat, ben subjecte, en un dels plecs del vestit.

»Durant alguns dies, vaig voltar pel lloc on havien passat aquests fets; de vegades volent-vos veure, i de vegades decidit a abandonar per sempre més el món i les seves misèries. Al final vaig venir cap a aquestes muntanyes i he rondat per aquests paratges immensos i solitaris, consumit per una passió ardent que tan sols vós podeu apaivagar. No podem separar-nos fins que m'haguem promès de complir el que us demano. Estic sol i em

sento ben desgraciat: la humanitat no vol tenir cap relació amb mi, però una dona deformada i horrible com jo mateix no sé'm negaria. La meva companya ha de ser de la mateixa espècie i ha de tenir els meus mateixos defectes. Heu de crear un ésser així.